אלהים אל האדם ויאמר לו אי כה ויאמר את קולך
שמעתי בגן ואירא כי ערום אנכי ואחבא: ויאמר מי הגיד לך כי ערום אתה
המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת: ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי הוא נתנה
לי מן העץ ואכל: ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת
עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל: ויאמר
יהוה אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל
הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל
ימי חייך: ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין
זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: ס
אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והריונך
בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך:
ס ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ
אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה
בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חייך: וקוץ ודרדר
תצמיח לך ואכלת את עשב השדה: בזעת אפיך תאכל
לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואל
עפר תשוב: ויקרא האדם שם אשתו חוה כי הוא היתה אם
כל חי: ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור
וילבשם: פ ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה
כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ
החיים ואכל וחי לעלם: וישלחהו יהוה אלהים מגן עדן
לעבד את האדמה אשר לקח משם: ויגרש את האדם
וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת
לשמר את דרך עץ החיים: ס והאדם ידע את חוה

אלהים לאדם ולאשתו
דעבד על מישר נסרהון
הוה היא אדם הוה
למדע טב
שיט ידיה
ויסול
אלהים
ארעא

די אתבדי מתמן: ותריך ית אדם
ואשרי מלקדמין לגנתא דעדן
ית כרוביא וית שבט חרב
המתהפכא למטר ית אורח אילן
חייא: ואדם ידע ית חוה אתתה
ועברת וילדת ית קין ואמרת קניתי
גברא מן קדם יי: ואוסיפת למילד ית
אחוהי ית הבל והוה הבל רעי ענא
וקין הוה פלח בית רעיא:

והוה מן עדן יומין וא
ואתיהי קין מן מיסף
דארעא קרבנא
קדם יי: והבל אייתי
גם הוא מבכירי ענה
ומשומנהון והות
רעוא קדם יי בהבל
ובקרבניה: ובקין
ובקרבניה לית הות